

3.4

Vstoupí KRÁLOVNA a POLONIUS.

POLONIUS:

Hned přijde. Musíte s ním mluvit přísně.
Vytkněte mu ty jeho neúnosné šprýmy,
ať ví, že Vaše Milost dosud stojí
jak stěna mezi ním a velkou zlostí.
Já budu mlčet zde. Vy, prosím vás,
s ním mluvte zcela otevřeně.

HAMLET (za scénou):

Matko! Matko! Matko!

KRÁLOVNA:

Spolehněte se. Žádné strachy. – Jděte stranou,
slyším ho. Už jde.

Vstoupí HAMLET.

HAMLET:

Tak co je, matko, co se děje?

KRÁLOVNA:

Hamlete, ty ses těžce dotkl svého otce.

HAMLET:

Matko, vy jste se těžce dotkla mého otce.

KRÁLOVNA:

Tak dost, dost, vaše odpověď je nemístná.

HAMLET:

Jen dál, dál, vaše námitka je neřestná.

KRÁLOVNA:

No tohle, Hamlete!

HAMLET:

O co jde teď?

KRÁLOVNA:

Zapomněl jste, kdo jsem?

HAMLET:

Ne, to já ksakru vím.

Jste královna, manželka svého švagra
a – bohužel! – jste také moje matka.

KRÁLOVNA:

Vidím, že s vámi musí mluvit lepší řečník.

HAMLET:

Tak dost; a posadit se, ani hnout;
neuděláte krok, dokud vám nenastavím
zrcadlo, abyste viděla svoje nitro.

KRÁLOVNA:

Co mi chceš udělat? Ty mě chceš zavraždit?
Pomoc! Pomoc!